

Religionen: opium för folket?

Det sade Karl Marx. De kommunistiska propagandisterna i den islamiska orienten har inte bara upprepat denna vanföreställning allt sedan dess utan de har till och med försökt applicera den också på Islam.

Det ska villigt erkännas att Karl Marx och andra kommunistpionjärer, med tanke på de speciella omständigheter som rådde i Europe vid den tiden, åtminstone hade en ursäkt för att revoltera mot religionen och mot kyrkans män. Vid den tiden spelade feodalismen en ytterst monstruös roll i Europa och delvis också i Ryssland där människor svält ihjäl i tusental och miljontals människor dog av lungdot och andra sjukdomar medan kylan dödade ett lika stort antal varje vinter. Men feodalherrarna vältrade sig ändå i de arbetande människornas blod och förde ett liv i överdådig lyx, njutande av alla tänkbara former av nöjen.

Men om de arbetande massorna så mycket som tänkte på att protestera eller så mått blev medvetna om den stora orättvisa de var utsatta för, skyndade sig prästerskapet att säga till dem: "Om någon slår dig på den högra kinden så vänd den vänstra till; om någon tar en del av din klädnad, ge honom då resten av dina kläder".

Kyrkans män fördummade människorna och försökte dra dem ifrån den revolutionära vägen genom att droga dem med löften om en evig himmel och ett paradiset där de som uthärdade orättvisor i denna värld skulle få leva i evigt välbefinnande och glädje.

Om kyrkans löften inte fick avsedd verkan, tog man till hot och sade att den som trotsar sin feodalherre trotsar Gud, kyrkan och prästerskapet. Det ska hållas i minnet att vid den tiden var kyrkan själv en av de största feodalherrarna, med miljontals livegna arbetande på sin egendom. Därför var det bara naturligt för kyrkan att förena sina styrkor med tsarens och adelns mot det hårt arbetande folket. De tillhörde alla samma läger och visste mycket väl att om en revolution bröt ut skulle den inte skona någon blodsugare, vare sig han var adelsman eller präst.

När varken löften eller hot hjälpte, tillgrip man våld, och straff utmättes åt upprorsmännen utifrån anklagelsen att de revolterat mot Gud och religionen. Det är orsaken till att religionen där betraktas som folkets verkliga fiende, och därav Karl Marx anmärkning: "Religionen är opium för folket".

Kommunisterna i den islamiska orienten hänvisar till uppförandet hos professionella "män av religionen" och till hur de ställer sig in hos de styrande på de hårt arbetande massornas bekostnad – hur de försöker förmå dem att uthärda förödmjukelser och orättvisa genom att lova dem ett evigt paradiset vilket kommer att bli deras tålmodigs belöning. Med sådana löften försöker "religionens män" bedöva de hårt arbetande människornas känslighet så att de kriminella blodsugarna kan förnöja sig i lugn och ro.

Kommunisterna hänvisar också till vissa av Al-Azhars män som brukade kyssa konungarnas händer och tolka den Heliga Koranens föreskrifter efter kungarnas önskan och förfälska Islams anda och principer för att på så sätt befästa de styrandes makt. De vill hindra massorna från att revoltera mot dem genom att varna för att de i så fall skulle begå revolt mot Allahs ord, vilka krävde lydnad mot de styrande.

Allt detta må vara sant; men agerade dessa professionella män av religionen verkligen i enlighet med Allahs ord och den islamiska trons principer? Eller handlade de på ett sätt som gagnade deras egna personliga, själviska intressen?

Faktum är att dessa professionella religionens män handlade emot Allahs ord och Islams principer. Deras fall liknar de gudlösa poeternas, författarnas och journalisternas, därför att man förväntar sig av religionens män att de ska vakta och skydda Allahs ord, och bättre än någon annan känna till religionens innersta väsen. De förväntas också inse sin egen verkliga motivation. I stället förfälskar de Allahs ord för ett värdelöst pris.

Innan vi går vidare skulle vi vilja understryka det faktum att dessa inte alls är "religionens män" i Islam. Det islamiska folkets olycka rann i själva verket upp ur deras okunnighet om sin egen religion.

Den falska anklagelsen att Islam avråder de arbetande massorna från att revoltera mot förtryck vederlägges bäst genom att påpeka det faktum att den rörelse som avsatte ex-kungen av Egypten

från början var en huvudsak religiös rörelse. Det ska också nämnas att alla frihetsrörelser i den islamiska östern var inspirerade av Islam. Det egyptiska folkets motstånd mot den franska ockupationen leddes av muslimska lärde (Ulama). Revolten mot Muhammad Alis orättvisor förespråkades av en religiös ledare, Omar Makram. Revolten mot den brittiska ockupationen av Sudan leddes av Al-Mahdi, ytterligare en religiös ledare. Revolten mot italienarna i Libyen och fransmännen i Marocko såväl som Kashani-revolutionen mot den brittiska ockupationen - alla dessa var revolter inspirerade av och igångsatta i Islams namn. Varje revolt i den islamiska östern rymmer bevis som visar att Islam är en stor frigörande kraft som riktas mot alla former av orättvisa och förnedring.

Kommunistpropagandisterna refererar ofta till vissa verser i den Heliga Koranen från vilka de försöker dra fram bevis på att Islam uppmanar människorna att tålmodigt bära alla slags orättvisor och förödmjukelser. De hänvisar till denna vers:

"Kasta alltså inte begärliga blickar på det som Gud några av er i rikare mått än andra" (sura 4:32)

Och till följande vers:

"Och kasta inga (avundsamma) blickar på de stunder av jordisk lycka som Vi skänker några (människor) för att på så sätt pröva dem. Den lön Gud ger er (i evigheten) är det bästa och det består." (sura 20:131)

Tolkare av den Heliga Koranen säger att den förra versen uppenbarades när en kvinna frågat: "Varför har män privilegiet att vara förpliktade till kamp för Allahs sak, medan kvinnorna är berövade ett sådant privilegium?" Enligt en annan och mer accepterad tolkning förbjuder denna vers fåfänga önskingar som inte åtföljdes av praktiska ansträngningar: sådana önskingar förgiftar människan med avundsjuka, vilket är ett sjukligt sinnestillstånd och känslor till ingen gagn för mänskligheten. Denna vers uppmanar folket att utföra handlingar som är till nytta och heder för dem i stället för att bara bygga luftslott och önska sig fördelar utan att göra några ansträngningar att få dem förverkligade.

Den andra versen uppmanar folket att resa sig högre än till bara materiella överväganden och att inte avundas eller övervärdera andra bara för att dessa råkar åtnjuta materiellt välstånd. Denna vers tros ursprungligen ha varit riktad till Aposteln (frid och Allahs välsignelser över honom) för att minska de otrognas prestige - dessa var förunnade ett otal materiella fördelar. Aposteln är högre stående än sådana människor, därför att han har rätten och sanningen på sin sida.

Låt oss ändå anta, för argumentationens skull att dessa verser förespråkade belåtenhet med vad vi har och förbjuder oss att längta efter det andra har. Då är frågan: När ska en sådan befallning träda i kraft? När ska man foga sig efter den?

I detta sammanhang måste det påpekas att Islam endera måste antas hel och tillämpas i sin helhet eller överges helt och hållet. Som livsmönster kan den bära frukt bara om alla dessa befallningar och instruktioner följs och uppfylls fullständigt.

Denna anmodan till de fattiga och medellösa att alltid vara tålmodiga och avhålla sig från att längta efter vad som givits de rika, är bara en sida av bilden. Å andra sidan finns det en annan anmodan till de rika att de inte ska vara själviska utan spendera sina pengar på Allahs väg. De hotas av fruktansvärda straff i livet efter detta om de i denna värld skulle sjunka ner i avskyvärd själviskhet. Om vi ser frågan i detta ljus kommer vågskålarna i perfekt jämviktsläge.

Å ena sidan finns uppmaningen att osjälviskt ge ut av sina ägodelar och, å den andra, uppmaningen att rena själen från missunnsamhet och inte förnedra sig själv genom att eftertrakta vad andra har blivit givna. På detta sätt får Islam samhället att fungera i andlig fred, vilket är helt i samklang med den ekonomiska rättvisa som kräver att förmögenheten ska fördelas lika och rättvist bland folkets och inte låta vissa människor leva i lyx medan andra lämnas att lida vedermödor. Där ett samhälle antar Islams principer kommer det varken finnas orättvisor eller ekonomiska försakelser, vilket de förtryckta i icke-islamiska samhällen uppmanas att acceptera och hårda ut med. Men när de rika inte uppfyller sina förpliktelser, det vill säga att spendera sina pengar på Allahs väg eller tjäna de allmänna intressena, vem kan då uppmana de fattiga och medellösa att acceptera och bära sina förluster? Islam skulle sannerligen inte göra en sådan sak. Tvärtom hotar Islam med olyckor både i denna värld och nästa för alla som hemfaller åt orättvisor eller underlåter att stå emot den. Den Heliga Koranen säger:

"...för dem finns hoppet om Guds förlåtelse - Gud utplånar och förlåter mycken synd."

Och den som lämnar ondskans rike med dess förtryck för att tjäna Gud skall på sin färd finna många vägar (till en säker tillflykt) och han kommer att få rika tillfällen (att sörja för sitt uppehälle). Och den som överger sitt land för att tjäna Gud och Hans Sändebud men överraskas av döden (innan han når fram), på honom väntar belöningen hos Gud - Han är ständigt förlåtande, barmhärtig." (sura 4:99-100)

Det är ett oförlåtligt brott att hemfalla åt orättvisa med ursäkten att man är svag och förtryckt på jorden. Koranen använder termen självförtryckare eller syndare mot sina egna själar, när den beskriver de människor som accepterar en lägre position än den hedervärda ställning som Allah vill att människor ska åtnjuta, och uppmanar dem att arbeta med all sin kraft för att uppnå denna.

Maningen till utvandring från de platser där Islam förföljdes uppenbarades vid ett speciellt tillfälle, ty utvandring är inte det enda sättet att slåss mot orättvisan. Det finns många andra sätt att stå emot och kämpa mot den. Vad vi vill understryka här är att Islam bedömer det vara olidligt att uthärda orättvisor. Till och med de som är mycket svaga och förtryckta och varken har medel till sitt förfogande eller en ledstjärna som lyser upp deras väg har i ovanstående vers bara utlovats en förbön, och inte en särskilt uttala förlåtelse, trots att deras ursäkt är uppenbar och deras svaghet ett faktum. Versen menar inte att Allah inte skulle förlåta de svaga och förtryckta människorna – eftersom Allah inte skulle begå någon orättvisa mot Sina skapelser – men understryker det faktum att ingen med så mycket som ett uns styrka bör underlåta att slåss mot orättvisan.

Vad de muslimer som är verkligt svaga och förtryckta anbelangar, ska de inte lämnas åt sig själva. Det är den islamiska nationens skyldighet och plikt att slåss för deras sak och frigöra dem från förtryck.

"Varför skulle ni inte kämpa för Guds sak och för de försvarslösa män, kvinnor och barn, som ropar: "Herre! För oss ut ur detta land av förtryck och sänd oss i Din nåd en beskyddare, ja, sänd oss i Din nåd en hjälpare!" (sura 4:75)

Allah är aldrig nöjd med dem som villigt accepterar och dukar under för orättvisor. Det krävs i stället att de ska kämpa mot orättvisan och rädda de förtryckta på det att Allah ska bli nöjd med dem.

En del människor tror kanske att dessa verser kan appliceras bara på trosutövningar, alltså när muslimer lever bland otrogna vilka tvingar dem att förneka Allah eller hindrar dem från att uppfylla sina plikter som muslimer.

Islam gör ingen skillnad mellan utförandet av de religiösa riterna och förbättringar av det sociala, ekonomiska eller politiska livet i samhället, eftersom alla dessa områden ska baseras på Islams trosbekännelse. Det gör ingen skillnad huruvida de som förhindrar utförandet av de islamiska riterna och upprättandet av ett islamiskt samhällssystem är otrogna både till namn och i praktiken eller om de är muslimer till namnet men otrogna i sitt praktiska liv. Den Heliga Koranen säger:

"...De som inte dömer i enlighet med vad Gud har uppenbarat är syndare som trotsar Gud." (sura 5:47)

Islam föreskriver att förmögenhet inte ska begränsas till ett fåtal rika människor. Den slår också fast att staten med alla tänkbara medel ska tillförsäkra folket försörjning antingen genom att skaffa dem ordentligt arbete eller genom understöd från statskassan till dem som är oförmögna till arbete.

Dessutom beordrade Islams Apostel att de särskilda garantier som beskrivits på de föregående sidorna ska ges de regeringsanställda – samma garantier som också ges till de privat och offentligt anställda. Allt detta bildar en integrerad del av Islams religion. Den betraktar inte utan vidare en person som en sann muslim såvida han inte är beredd att försöka genomdriva den gudomliga lagen på denna jord. De ovannämnda verserna angående de som villigt accepterar orättvisor och de som begår orättvisa mot sina egna själar, avser dessa som inte slåss för genomdrivandet av Islams politiska, ekonomiska och sociala lagstiftning.

Låt oss anta att människor skulle underlåta att kämpa mot social orättvisor, stödjande sig på en missuppfattning av versen:

"Kasta alltså inte begärliga blickar på det som Gud några av er i rikare mått än andra" (sura 4:32)

Och versen: *"Kasta alltså inte begärliga blickar på det som Gud har skänkt några av er i rikare mått än andra..." (sura 4:32)* Vad skulle bli följden av underlåtenheten att slåss mot social orättvisa?

Förmögenheten skulle samlas i händerna på en särskild klass, vilken skulle fördela den mellan sig själva och majoriteten skulle berövas den (exakt det som faktiskt hände under feodalism och kapitalism). Men detta förhållande är ett stort och fruktansvärt ont; det gör våld på Allahs uttryckliga vilja att förmögenheten inte ska förbehållas de rika. En annan konsekvens av ett sådant underlåtande att slåss mot social orättvisa skulle bli att de förmögna människorna behåller sin förmögenhet eller spenderar den på sig själva, vältrande sig i lyx och extravaganta nöjen. Det förra tillståndet är ont:

"TROENDE! Tillskansa er inte varandras egendom med orätt - inte heller (under sken av) regelrätta köpeavtal - och konkurrera inte ihjäl varandra! (Glöm inte att) Gud har visat er stor nåd! Den som av fiendskap begår sådan orättfärdighet skall vi låta plågas i ett flammande bål. Detta är lätt för Gud." (sura 4:29-30)

I det senare fallet finns många verser i den Heliga Koranen som uttryckligen förbjuder lyx och bedömer dem som lever i lyx vara ogudaktiga otrogna:

"Men när Vi har beslutat låta ett folk gå under, varnar Vi dem i deras mitt som lever för nöjen och njutningar, och (om) de ändå (fortsätter) att trotsa Oss faller den ofrånkomliga domen över dem och Vi förintar dem alla. (sura 17:16)

"OCH DE som hör till den vänstra sidan - vad (väntar) dem som hör till den vänstra sidan? Glödgheta vindar och (en dryck av) kokande vatten (väntar dem) och skuggan av svart rök, som varken svalkar eller lindrar" (sura 56:41-44)

Inget annat än ont kan komma av människors underlåtande att kämpa mot social orättvisa. Hur kan Islam anklagas för att uppmana folket att för Allahs välbehags skull acceptera det onda, när Allah själv säger:

"FÖR DERAS trots och deras ständiga överträdelser (av Guds bud) förbannade David och Jesus, Marias son dem som förnekade sanningen bland Israels barn i]" (sura 5:78)

Allah betraktar accepterade av ojämlikhet och ont samt överseende med dessa företeelser som ett tecken på otro vilken framkallar Allahs vrede, förbannelse och tuktan.

Aposteln sade: "Den som ser något ont ska förhindra det" och han sade också: "Den största kampen för Allahs sak är ett ord av rättvisa yttrat inför en orättvis härskare."

Det ovannämnda onda som aldrig får tillåtas sprida sig i samhället eller accepteras av de styrande, är orättvisan. Därför ska den, för Allahs skull, trotsas och bekämpas.

Ingen som är vid sina sinnens fulla bruk kan anklaga Islam för att uppmana folket att krypa för orättvisan eller tolerera och acceptera förnedring. Bara de som har förutfattade meningar om Islam är dominerade av sina begär och passioner kan våga yttra ett sådant falsk påstående. De ovannämnda verserna förbjuder de fåfänga önskingar som inte åtföljs av produktiva ansträngningar. De uppmanar också till accepterade av situationer som inte kan förändras av någon makt på jorden; varken av staten, samhället eller folket. Sådana förhållanden är naturliga och inte artificiella produkter.

Det finns många människor med talanger vilka ger dem berömmelse och popularitet. Andra längtar efter att få samma berömmelse men har inte de nödvändiga talangerna för att uppnå eller förtjäna den. Vad kan staten göra för att uppfylla så fåfänga önskingar? Kan den hindra dem från att sänka sig till sjuklig illvilja? Skall eller kan staten "tillverka" en talang åt sådana människor?

Låt oss ta som exempel en vacker kvinna som fångar uppmärksamhet och beundran och en annan kvinna som saknar både skönhet och charm men inte desto mindre vill bli betraktad som vacker för att dra till sig uppmärksamhet och beundran. Vad kan staten göra för att upprätta jämlikhet i detta fall? Eller ta fallet med ett gift par som lever i lycka och kärlek och avlar barn som blir en källa till glädje för dem, och ett annat par som lever ett långt ifrån lyckligt och kärleksfullt liv och som trots medicinsk behandling inte kan få några barn. Hur skulle all makt i världen kunna gottgöra det andra paret för vad de saknar i detta avseende?

Det finns otaliga praktiska exempel på sådana fall. Varken ekonomiska lösningar eller något program för social rättvisa kan göra någonting åt det. Den andra lösningen i ett sådant fall är accepterade och förnöjsamhet med Allahs gåvor. De ges till människorna enligt måttstockar som är annorlunda än världens, och de kompenserar denna världens försakelser med himmelsk välsignelse.

Vem kan säga, ens ur social och ekonomisk synpunkt, att absolut jämställdhet är uppnåbar på denna jord? Finns det ett enda land i världen där alla löner och alla poster är jämställda? Ta till exempel livet i Sovjetunionen, det land som hävdar att det har upprättat absolut jämställdhet. Anta att där finns en ambitiös arbetare som längtar efter att bli ingenjör men inte har den mentala läggning som krävs för att bli det, trots alla rättvisa möjligheter som ges honom. Hur kan staten hjälpa honom att förverkliga sina önskemål? På liknande sätt kan det finnas en annan arbetare som inte har den fysiska förmågan att ta de frivilliga skift som skulle ge honom extrainkomster, men ändå vill ha dessa extrainkomster som bara den starke arbetaren kan arbeta ihop. Vad kan staten göra i detta fall? Hur ska dessa människor kunna njuta av livet om de ständigt oroar sig, oupphörligt längtar efter det ouppnåeliga och tärs av sjuklig missunnsamhet och illvilja? Hur ska en sådan människa kunna göra ett fullgott arbete – utan att snegla efter större makt och vänta sig högre lön därifrån. Är det bättre att bota denna sjukdom med vapenmakt utifrån än att kurerat den frivilligt, på eget initiativ inifrån sig själv?

Islams budskap är alltså att arbeta aktivt för förverkligandet av tillåtna önskingar och att frivilligt acceptera det som inte kan ändras. Men där det finns orättvisa kan den förhindras. Allah kommer inte bli nöjd med sådana människor förrän de revolterar mot den och gör sig av med denna orättvisa:

[i]"Låt då dem kämpa för Guds sak som är villiga att ge upp detta jordiska liv för att vinna evigheten! Vare sig han stupar eller segrar, skall vi skänka den som kämpar för Guds sak riklig belöning." (sura 4:74)

Om det finns världen någon religion som kan kallas opium för folket, är Islam förvisso icke den religionen, då den förnekar alla former av orättvisa och hotar dem som accepterar orättvisa med de mest fruktansvärda straff.

Källa: Missförstånd om ISLAM (s 304- 320) , MUHAMMED KUTUB
www.islam-svarar.se